

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/857/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812213012
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812213012.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martináckovej v právnej veci navrhovateľa C. D. S. s.r.o., I., Z. 5, U.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou J. D. s.r.o., I., Z. X proti odporcovi Z. G., bytom Z., M. X. XX/X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa G., so sídlom Z., E.. P. 5, U.: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. W. T., advokátom so sídlom P., Ul. J. D. X/A, o zaplatenie 3.375,18 eur s prísl., o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. augusta 2013, č.k. 11C/94/2013-87 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania **n**
e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal proti odporcovi zaplatenia istiny 3375,18 eur s príslušenstvom. Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi, na účet JUDr. W. T., advokáta so sídlom AK P., J. D. X/A trovy konania v sume 391,78 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca navrhovateľa spoločnosť GE A. a.s. a odporca uzatvorili dňa 16.07.2008 Zmluvu o úvere a ďalších úverových produktov, na základe ktorej navrhovateľ poskytol odporcovi úver vo výške 80.000 Sk, ktorý mu bol pripísaný na účet dňa 17.07.2008. Tento úver sa zaviazal splácať v mesačných splátkach po 1.888 Sk. Odporca dlh nespĺcal. Tento začal splácať až po postúpení dlhu na navrhovateľa. Prvú splátku realizoval dňa 19.08.2010. Od tohto obdobia až do 15.6.2012 uhradil mesačne splátku vo výške 45 eur. Odporca uhradil celkom 1.440 eur. Poslednú splátku uhradil 13.03.2013. Keďže odporca dlh neuhrádzal, právny predchodca zosplatnil tento úver dňa 09.01.2009, čo vyplýva z platobnej histórie právneho predchodcu (č.l.11 súdneho spisu). Táto skutočnosť v konaní nebola sporná. Z dôvodu, že pohľadávka bola splatná 09.01.2009, odporca a právny zástupca vedľajšieho účastníka v priebehu konania vzniesli námietku premlčania, pričom navrhovateľ podal návrh dňa 23.07.2012, s poukazom na ustanovenie § 101 Občianskeho zákona, je nárok navrhovateľa premlčaný, lebo bol podaný po trojročnej premlčacej dobe. Súd ďalej skúmal, či Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je platným právnym úkonom. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dohoda o splátkovom kalendári a uznaní záväzku zo dňa 21.01.2010 je absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákona, a tiež podľa § 3 ods.1 cit. zákona. Z výsluchu odporcu jednoznačne vyplynulo, že odporca dostal túto dohodu na predtlačí vopred vypísanú zamestnancom navrhovateľa, kde obsah dohody bol vopred pripravený a odporca v domnení, že na základe výzvy zamestnanca navrhovateľa podpisuje splátkový kalendár, dohodu o uznaní záväzku a splátkovom kalendári podpísal.

Dohoda nebola uzavretá z iniciatívy odporcu, ale z iniciatívy navrhovateľa. Zamestnanec navrhovateľa bližšie informácie ohľadom obsahu tejto zmluvy odporcovi neuviedol a opomenul uviesť, že dlh je už premlčaný. Súd poukázal aj na neurčitost' obsahu tejto dohody v článku 2., kde je len odkaz na výšku dlhu 2.655,51 eur a príslušenstvo pohľadávky tu nie je špecifikované, pričom aj v odkaze na uzavretú zmluvu je nesprávne uvedený dátum 17.07.2008 a zmluva bola uzavretá 16.07.2008. Tým, že príslušenstvo pohľadávky nie je uvedené, odporca tento dlh neuznal v tejto časti. Preto mal súd pochybnosti o tom, že odporca vôbec uznal dlh čo do základu aj výšky, tak ako to má na mysli § 588 Občianskeho zákona. Účelom tohto ustanovenia je jednostranné uznanie dlhu, a v danom prípade nešla iniciatíva zo strany odporcu, ale zo strany navrhovateľa, čo je v rozpore s citovaným zákonným ustanovením a jeho obsahom. Vzhľadom na takéto konanie navrhovateľa je možné považovať, že vymožitelnosť tejto pohľadávky podpísaním dohody zo strany navrhovateľa, ako nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods.4 z. č. 257/2007 Z. z. - o ochrane spotrebiteľa, nakoľko navrhovateľa ako veriteľa viedlo k podpisu tejto dohody práve to, aby vymohol pohľadávku pred súdom od odporcu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a vznesenú námietku premlčania, súd prihliadol na námietku premlčania odporcom a vedľajším účastníkom a návrh z tohto dôvodu zamietol. Zároveň dodal, že považuje Dohodu o splátkovom kalendári a uznaní záväzku za neplatný právny úkon podľa § 37, § 39, § 3 ods. 1 Občianskeho zákona, lebo ide o právny úkon v rozpore s dobrými mravmi, tiež je neplatný právny úkon podľa § 4 ods.8, § 8 ods.4 z. č. 257/2007 Z. z. - o ochrane spotrebiteľa. K námietke premlčania, ktorú podľa navrhovateľa nemohol vzniesť vedľajší účastník uviedol, že vedľajší účastník môže v občianskoprávnom konaní urobiť procesné vyhlásenie, písomné, ústne, ktoré majú oporu v hmotnom práve, a preto mohol vedľajší účastník vzniesť aj námietku premlčania. Okrem toho námietku premlčania vzniesol aj odporca. Navrhovateľ bol v konaní úspešný, preto mu priznal trovy konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v sume 391,78 eur. Tieto pozostávajú z trov právneho zastúpenia. Vo veci boli vykonané 3 úkony právnej pomoci (prevzatie a príprava vecí, podaný odpor 19.04.2013 a účasť na pojednávaní dňa 13.08.2013) po 111,21 eur; 3 x režijný paušál po 7,81 eur, náhrada cestovného Lučenec - Prievidza a späť, základná náhrada za 1 km 0,183 eur, spotreba litrov na 100 km 7,0, cena za liter 1,519 eur, cestovné 69,44 eur a náhrada za stratu času na pojednávaní dňa 13.08.2013, 8 začatých polhodín po 13,02 eur. Z toho 1/5, lebo právny zástupca sa zúčastnil 5 pojednávaní, činí 34,72 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol ho zmeniť tak, že odvolací súd jeho návrhu vyhovie. Uplatnil si náhradu trov konania, ktoré špecifikoval vo výške 166,73 eur. Namietal nedostatočne zistený skutkový stav veci a nesprávne právne posúdenie. Poukázal na to, že dňa 21.07.2010 odporca podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, prostredníctvom ktorej uznal svoj záväzok voči pôvodnému veriteľovi GE A. a.s., vzniknutý zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX vo výške istiny 2655,51 eur a príslušenstvo čo do dôvodu a výšky. Predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a príslub dlžníka tento dlh zaplatiť. Poukázal na čl. 5 bod 5.3 Dohody, v ktorej je jednoznačne zrozumiteľne a jasne uvedené: " Zmluvné strany vyhlasujú, že táto Dohoda bola uzatvorená vážne, zrozumiteľne a určite, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, pred podpisom si ju prečítali, porozumeli jej obsahu a na znak súhlasu ju podpísali". Obsahom dohody je aj uznanie dlhu zo strany odporcu ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba, a to priamo zo zákona. Poukázal na skutočnosť, že na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Obč. zák., čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 Obč. zák. viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného, úprava obsiahnutá v ust. § 558 Obč. zák. spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval. To znamená ust. § 110 ods. 1 Obč. zák. nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky (hoci aj vo vzťahu k premlčanému dlhu) s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní a jeho následkoch. Podpísaním Dohody došlo k začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby, teda právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta

Občianskeho zákonníka, t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10-premlčacej doby, v tomto prípade nastal. Z uvedeného dôvodu sa odporca nemôže brániť námietkou premlčania. Obsah dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním odporca nemal možnosť oboznámiť a okrem toho odporca dohodu podpisoval vo svojom bydlisku, teda mal možnosť dohodu si v pokoji prečítať a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasil. Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec ju nie je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Z vykonaného dokazovania nie je vôbec zrejmé, ako dospel súd k záveru, že dohoda o splátkach medzi veriteľom a dlžníkom v čase, keď pohľadávka veriteľa nebola premlčaná, je nekalá obchodná praktika. Navrhovateľ mal možnosť sa v tomto čase domáhať zaplatenia pohľadávky na súde, čím by sa pohľadávka odporcu značne navýšila o trovy konania a pohľadávku by odporca musel pravdepodobne uhradiť naraz. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že odporca si svoje postavenie v čase podpisu dohody nijako nezhoršil. Mal za to, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Podpísaním predmetnej dohody nemohlo dôjsť k zhoršeniu zmluvného postavenia odporcu, ale práve naopak, tým že si navrhovateľ hneď neuplatnil svoj nárok voči odporcovi v súdnom konaní, poskytol odporcovi možnosť vyhnúť sa navýšeniu pohľadávky o prípadné trovy konania a trovy právneho zastúpenia a možnosť zaplatiť pohľadávku postupne v dohodnutých splátkach. Neplatnosť, resp. neprijateľnosť predmetnej dohody však nemohla byť spôsobená samotnou nevedomosťou spotrebiteľa o právnych následkoch uznania práva v zmysle § 110 ods. 1 Obč. zák. a uznania dlhu v zmysle § 558 Obč. zák. Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom navrhovateľ považoval za zarážajúci, kedy sú neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že odporca sa dohodol s veriteľom na splátkach, zároveň uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi. Navrhovateľ považuje takéto vyhodnotenie listinných dôkazov za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu odporcu ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, ktorá vedie k tomu, že osoby, ktorým bol poskytnutý úver, tento nakoniec nebudú musieť vrátiť. Takýmto postupom súdu budú veritelia nútení neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžite pohľadávky uplatniť na súde. K trovám právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka uviedol, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc v súdnom konaní, pričom združenie má možnosť podľa § 25 zák. č. 250/2007 Z.z. využívať aj podporu ministerstva. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/26/2012. Citoval z dôvodovej správy k zák. č. 384/2008 Z.z., z ktorej vyvodil, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa na tento účel zriadeným subjektom, ktorý bude spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc. Poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na ich stav a vôľu odporcu, pričom pred oznámením o vstupe do konania nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Združenie opakuje procesné podania nadbytočne, bez uvedenia nových skutočností, týkajúcich sa predmetu sporu. K obdobnému záveru dospel i Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co 141/2012 a Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 91/2012. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. Súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky, čo vyvodil o. i. z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/03. Vo veci nie je podľa názoru navrhovateľa možné aplikovať ani § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje. Nevidel význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka a zastával názor, že dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania. Poukázal na iné rozhodnutia Krajských súdov v Bratislave, v Banskej Bystrici, v Košiciach, v Nitre, v Žiline.

Odporca a vedľajší účastník sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Navrhovateľ ako odvolací dôvod namietal, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci a nesprávne právne posúdenie.

Odvolačný súd podrobne preskúmal rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa vo veci samej. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia vo veci samej, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva:

Odvolačný súd v súlade s názorom súdu prvého stupňa konštatuje, že uzavretý zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom navrhovateľa GE A. a.s. so sídlom Bratislava a odporcom na základe zmluvy o úvere a ďalších úverových produktov zo dňa 16.07.2008, na základe ktorej bol odporcovi poskytnutý úver vo výške 80.000 Sk je potrebné posudzovať v zmysle § 52 ods. 1 Obč. zákonníka ako spotrebiteľský vzťah. Všeobecná premlčacia doba je podľa ust. § 101 Obč. zákonníka trojročná. Aj odvolací súd je toho názoru, že nárok navrhovateľa je v celom rozsahu premlčaný v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Z obsahu spisu vyplýva, na základe neplnených zmluvných podmienok odporcom navrhovateľ vyhlásil ku dňu 09.01.2009 predčasnú splatnosť úveru, čím sa všetky splátky, ktoré boli splatné po 09.01.2009 stali splatnými. Nasledujúcim dňom t. j. 10.01.2009 potom začala plynúť navrhovateľovi premlčacia doba na uplatnenie peňažného nároku voči odporcovi v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka a uplynula dňom 10.01.2012. Navrhovateľ uplatnil svoj nárok voči odporcovi žalobou na súde dňa 23.07.2012. Nárok navrhovateľa je preto v celom rozsahu premlčaný. Námietku premlčania vzniesol vedľajší účastník a aj odporca. V konečnom dôsledku však bol povinný odvolací súd k premlčaniu prihliadnuť aj z úradnej povinnosti, vzhľadom na novelu zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vykonanú zák. č. 102/2014 z. Z. s účinnosťou od 01.05.2014 v čl. VIII., podľa ktorej v zmysle § 5b orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátanie jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Ide o ustanovenie, ktoré ukladá povinnosť najmä súdom /ex offo/ skúmať, či v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami nedošlo k premlčaniu. Vzhľadom k tomu, že táto novela zákona o ochrane spotrebiteľa nemá prechodné ustanovenia, má súd povinnosť prihliadnuť k premlčaniu ex offo pri všetkých sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv v čase svojho rozhodovania.

K dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku súdna prax už zaujala stanovisko, že pri uzatváraní týchto dohôd zo strany navrhovateľa došlo k nekalej obchodnej praktike. Je nepochybné, že právny vzťah medzi účastníkmi je vzťah so spotrebiteľskej zmluvy, a preto je potrebné aj na tento právny úkon aplikovať ustanovenia, ktoré spravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súdna prax vychádza zo stanoviska, že dohoda o splátkach je typicky formulárovým ošetrovaním vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach. Aj v danom prípade dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku predloženú navrhovateľom, treba považovať za formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok navrhovateľa vo forme povolenia splátok dlhu /hoci v danom prípade sa v dohode ani výška splátok neuvádza/, avšak jeho cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku, ako aj dosiahnutie súhlasu s rozhodcovskou doložkou. Z textu dohody je zrejmé, že ide o formulár, ktorý navrhovateľ používa vo vzťahu k neurčenému počtu dlžníkov. Možno konštatovať, že ak dlžník podpisuje takúto dohodu, nerobí to z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, ale aby dosiahol splátky svojho dlhu. Uznanie záväzku je cieľ sledovaný predovšetkým veriteľom a nie dlžníkom a keďže ide o predformulované tlačivo, dlžník pri uzatváraní dohody o splátkach nemôže jeho obsah ovplyvniť. Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, v ktorej je uvedené, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, je považovaná za rozpornú s dobrými mravmi. Text dohody je podpísaný na dopredu navrhovateľom pripravený formulár, vytlačený drobným písmom, ktorého obsah nemôže spotrebiteľ ovplyvniť. Zároveň je vždy potrebné prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých takýto úkon vznikol. Dohoda týkajúca sa uznania dlhu nebola iniciovaná odporcom, ako spotrebiteľom, ktorý jej uzavretím nič nezískal, ale naopak zhoršila jeho postavenie. Vychádzajúc zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do bodu 3 dohody obsahovo označené ako „forma splatenia záväzku“ zavádzajúce, a preto napĺňa kritériá nekalej obchodnej praktiky. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že predložené uznanie dlhu zo strany navrhovateľa je aj neurčitým právnym úkonom, keď z neho nie je zrejma celková výška uznaného dlhu, keďže nie je špecifikovaná výška príslušenstva pohľadávky. Jedná sa o neurčitý právny úkon, ktorý je v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný. V konečnom dôsledku súd prvého stupňa rozhodol správne i o náhrade trov konania, pričom odporca i vedľajší účastník boli v konaní plne úspešní, preto o náhrade trov konania odporcu rozhodol

v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. Vedľajší účastník bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia. Súd prvého stupňa pri určení výšky trov vo vzťahu navrhovateľ a vedľajší účastník postupoval podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa tak, ako to predpokladá ust. § 219 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa teda v danom prípade nestotožnil s námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi táto náhrada trov nebola priznaná, nakoľko si ich neuplatnili.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.